

съ рогове-тъ си и струва му ся, че ѝ хвърля до небо-то, пакъ тя пада на гърбъ-тъ му. Ч. 135. Всякой шубракъ ми ся струваше като да бѣше челоуѣкъ. Р. С. 92. Охъ ты ли си Недо? а мене си стори (а мнѣ *показалось*). Р. 71. Стори ми са гледахъ Ахилла (*il me sembla que je voyais Achille*). Т. 251. Нему му са сторило като че са исправилъ мъртвецъ-тъ въ гробница-та. Л. Д. 1875 р. 67. **Струване** с. с. у Рак. обрядъ: Погребанье мъртвыхъ какъ става между народу найпаче по села. Какви струвания ся струвать прѣзь него днь. Послѣ три дны, кое казвать тритины, деветины, шесъ недѣлы и пр. Пк. 4.

Стотилникъ с. м. мѣра сыпучихъ и жидкихъ тѣлъ въ сто драмъ: А на оныя, кои-то прѣмятахъ съ стотилника, захванали съ половница-та. Л. Д. 1871 р. 247.

Стотина с. ж. сотня: Да имамъ баремъ стотина грѣшаща си свръша работа сегѣ.— Кило-то жито стотина, Ведро-то вино флорина. М. 225. У насъ земледѣліе, лозарство и други стоятъ еще на оня стѣпень, на кой-то са были и прѣди стотинны години! Л. Д. 1871 р. 154. То (= туй момиче) си вѣще за пет стотин фистанче, За пет стотин за шест стотин кожухе. Д. 78, 5—6. **Стотинка** ум. с. ж. сантимъ, $\frac{1}{100}$ лева, мелкая болгарская монета, медная въ 2, 5, 10 ст.; серебряная въ 25, 50 ст.

Стотопито въ поговоркѣ: Стотопито, маногито. М. 669.

Стояло с. с. дыбокъ: Нито пакъ турѣй (дѣте-то) въ стояло. Л. Д. 1869 р. 100.

Стоѣ ил. дл. 1) стою: Стоп, като предъ кумъ. Кн. 130. 2) нахожусь, бываю; остаюсь: Зорниче, ясна зорниче, Ти стойшъ близу при Бѣга. Д. 16, 9—10. Девять години тамъ (въ тъмницѣ) стоялъ, Никой при него не идвалъ. Пк. 140. Като на вода отивахъ Гдѣ който, братче, стоиме, Всякой за мене думаше: Сирота Стана, сирота. Д. 35, 66—69. Мѣсяцы цѣлы шестъ тамъ (въ тъмницѣ) стояхъ! Гн. 98. Книга ѿ стоѣ при глава. Д. 34, 179. Момата знае на бащъ си парытъ, гдѣ стоимъ. Ч. 62. Маддалена, като познаваше себе си каква е, за това стоиме повечето у дома си. Л. Д. 75 р. 131. Дѣца, които малко спятъ, а стоятъ повече будны, лесно ся поболявать отъ рахитисмъ. *ib.* 71 р. 124. Всякога будны стойте и бждѣте господаркы на себе си. *ib.* р. 196. Кога си кротувать устата трѣбува да стоятъ легкычко притворены. *ib.* 74 р. 59. Акъ ти мене, любовь, не послушашъ, На твой рамена глава не ке стое. М. 159. Оѣдни подъ нѣкое дърво, не дреми, не са мърдай, стой мирно. *ib.* 76 р. 181. Ако пасать тревата, коренята стоятъ. М. р. 330 (посл.). ср. Кн. 5. Че отишла на Дунав на вода Че се скрила Лица на потайно мѣсто. Три дни ѿ стояла, денъ ноцѣ слуша Ще ли